

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Regulares professi deputate ad Chorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Panormitano, quā declarat hic adesse legitimam consuetudinem obligantem Moniales ad ejusmodi privatam officij recitationem, quam declarationem ad Urbani affert P. Bardi in *selectis*, lib. 8. q. 1. §. 2.

14. Ex his respondeo dubitationi propositæ n. 8. ad quantum scilicet extendatur illud (quā primum sup. nesciente legere, & volente profiteri Religionem deputatam ad Chorum. Dico enim, si improbabilis est hæc secunda opinio, nimirum concessisse aliquos extendendo illud (quā primum) ad duos, vel tres dies: quia is deberet per illos dies non recitare Officium, quod professio Deo promittere non licet, dum noscitur certum impedimentum, sicut non licet alicui promittere Principi se eras iturum ad bellum, si videat se certo tempore non posse, esset enim illum decipere. At verè si esset probabilis, puto illos parum concessisse, cum potuissent concedere etiam duos vel tres menses, quia ex una parte dilatio duorum vel trium mensium non est iudicanda contra Religionem gravis, ut in simili diximus in *opusculis de Sacrificiis*, lib. 3. c. 1. §. 9. m. 1. & ex alia non peccaret non recitando Officium privatam, quia sic supponimus ex hac secunda opinione, nec peccaret non frequentando Chorum, ab aliis, ut supponimus, decenter frequentatum, quia sic docuimus *supra*, n. 7.

15. Insurgit hic dubitatio, An professus ad Chorum, qui non sit in sacris, possit transire ad statum Laici, & consequenter ex dictis n. 6. non obligari ad Officium? Respondeo. Negat Navarrus c. *Quando*, *quasi*. 2. l. n. 20. & Portella in *Respon. Reg. p. 2. c. 8. n. 11*. Concedit Sanchez *lib. 6. in Dec. cap. 8. num. 20*. cum quo sentio. Ratio est, quia professum esse Choro additum, non est substantialiter annexum professioni, sed oritur ex eo, quod Religiosus ex sua voluntate, consentiente Prælo, deputatur ad Chorum. Cum igitur tota substantia professionis addita in statu laicali ejusdem Religionis, si Religiosus & Superior consentiant, non est ratio, cur ea status mutatio fieri nequeat; facta autem mutatione status, non est mirum, quod consequatur exemptio ab officio: sicuti, tollentes per sententiam Episcopi beneficium à Clerico, non est mirum, quod consecratur, clericum ad Officium non obligari. Ejusmodi autem Superior debet esse vel Generalis, vel juxta cujusque Religionis consuetudines, saltem Provincialis, quia res est multum extraordinaria: accedere item debet consensus Conventus, in quo hæc mutatio facienda est, ut notat *ibid.* Sanchez, alique. Alcan. Tambour. de *Jur. Abb. tom. 2. d. 10. c. 3. m. 4.*

16. Sed quæ causa requiritur? Aliquantulum gravis, qualis esset ex Sanchez *ibid. num. 81.* iuniorum consolatio Religiosi in eo statu humili servire volentis, vel ineptitudo ad sufficientes litteras addiscendas: est etiam causa delictum Religiosi non leve, propter quod posset, sed per legitimam sententiam, tollere Prælatus superior ab eo etiam invito statum illum nobiliores, sicuti modo potuit Episcopus tollere Beneficium.

Dixi (superior) cum enim hæc sit pœna gravis, non videtur commissæ Prælo inferiori, sed Generali, vel saltem Provinciali, secundum consuetudines Religionis, cum variis, quas consule.

Dixi item (ab eo invito) nam præter hunc casum delicti, non potest Religiosus sine suo consensu depelli ad laicalem statum; posito enim quod ad clericalem est admittitur, fieret illi gravis injuria, si ipso repugnante eo statu spoliaretur.

17. Qui nesciens legere suscipit sacros Ordines (ut id etiam hac occasione dicam, & lege Suar. Castro Pal. Garziam citatos à Trancredi mox citando) aut Beneficium, graviter peccat, & Beneficium dimittere obligatur: sed postea si sit jam constitutus in sacris, nulloque Beneficio gaudeat, non peccat Officium non recitando: quia ad impossibile nemo tenetur. Quod si bona fide Ordinibus initiatus fuit is, qui parum legere scit, sperans auxilium à Socio, vel sperans brevi à Magistro doceri, non peccavit, propter bonam fidem, bonamque spem;

at tenetur recitare eo modo, quo potest; quia melius est sic recitare, quam non recitare; Excipio, nisi magna esset difficultas in recitando, quia magna difficultas est impossibilitas Moralis: Episcopus tamē hunc ordinem viri unquam peccatum vitabit, quia examen de doctrina ordinandi ex officio ipsi incumbit.

18. quendam, qui totum ferè diem insuamebat in recitatione Officij, illud mutilando, deturbando multa propter summam infirmitatem, imò & incapacitatem omittendo liberavit ab Officio recitando Pater Trancredi *tom. 1. de Rel. tr. 3. lib. 4. d. 15. n. 7.* & merito, quia impotentia morali laborabat, nec præscriptis alias præces loco Officij, quia nullum jus adeit in eo casu compensationem cum aliis precibus esse faciendam: ad dimittendum tamen beneficium, si quod haberet meritis condemnavit: quod est semper sciendum, nisi forte in casu, quo concurrerent hæc tria. Primo, quod ipse non fuerit in culpa in sua ordinatione. Secundo, quod non habeat unde vivat. Tertio, quod statum illum non assumpsit, nisi spe illius beneficii: Adde quarto, modo vel per se; vel per alium adoneat male ordinantem, ut is Ecclesiæ satisfaciatur restitutione fructuum beneficii.

Excludo etiam satis probabiliter cum Bonac. Trancredi mox citatis (sicut non excludi sit probabilius cum Suar. Fill. aliisque apud Dianam *part. 2. tract. de Hor. Can. ref. 18. c. 2. §. 3.* & apud Bon. de Hor. *Can. d. 1. q. 2. p. 2.* Trancredi *tom. 1. de Relig. tract. 3. lib. 4. d. 9. n. 11.*) ab obligatione recitandi Officium, quos Religiosos profectos, qui permanent ad longum tempus vivunt in saeculo, si non sunt in sacris. Quare excludo ejectos ob incorrigibilitatem (addit Bonacina *loc. cit.* etiam fugitivos, sed non approbat in praxi) ut etiam in carceribus publicis vel Trinitaribus existentibus, & multo magis cum qui vivit in saeculo ob Pontificis dispensationem. Ratio hujus probabilitatis est, quia quamvis hi non mutaverint statum (ex quo ducitur argumentum alterius sententiae) tamen recitatio privata Officij Religiosus non constituitur in sacris, solum est inducta ex consuetudine, ut modo vidimus: At non potest ostendi esse introductam consuetudinem pro prædictis, quando vivunt extra Religionem; cum rati sint qui sic vivant, & ex alia parte consuetudinem inductam in Religionibus probabile est non obligare extra Religionem.

Beneficiarij.

19. Omnes, qui beneficio gaudent, Episcopi, Abbates, Canonici, Beneficiarij simplices, ad recitandum Officium divinum obligantur, idque ex iure Canonico; habito respectu ad ætatem, juxta illud c. *ultimo, de refer. in 6. Beneficium datur propter Officium*. Hinc, qui habent Capellaniam non sacram, hoc est, quæ est sine autoritate Episcopi, & à Laicis solet conferri, non tenetur quia hæc, esto fructus afferat, non tamen verè est Beneficium; Beneficium enim est illud, quod confertur à Prælo personæ Ecclesiasticæ ad Officium Ecclesiasticum exercendum. Qui est Vicarius Beneficij uniti alicui Ecclesiæ, quamvis habeat stipendium sui laboris, & quamvis sit perpetuus, non obligatur, quia non est Beneficiarius, sed Beneficiarij substitutus: ita Castro Pal. *tom. 2. tr. 7. d. 2. de Orat. p. 1. §. 2. m. 5.* Pari modo Coadjutorem cum futura successione huc reduco, neque enim Coadjutor beneficii, etiam si gaudeat pro sustentatione, aliqua beneficii portione, Beneficiarius est, sed erit.

20. Contrà, qui habent Capellaniam sacram, quam vocant Collativam, quia Episcopi autoritate confertur, tenetur ad Officium; ita Azor. *p. 1. lib. 20. c. 3. q. 5.* Hæc enim verè est beneficium fructus afferens. Rursus qui habent Beneficia manutialia, scilicet ad nutum Superioris amovibilia, ex eodem *ibid. c. 4. q. 2.* & qui habent Practimonialia, scilicet beneficia quædam simplicia, quæ non impediunt aliorum beneficiorum possessionem, juxta eundem *c. 3. q. 4. ex Bulla Pij. V. 138. Ex proximis* neque requirunt residentiam, ex Castro Pal. *l. c. n. 3.* quicunque habent beneficium